

ת"פ 55191/05/16 - מדינת ישראל נגד אשר חיים מסעוד בוסקילא, נתנאל ביטון, (עציר), על ידי בא כוחו עו"ד שגיא מלח מטעם הסניגוריה הציבורית

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 55191-05-16 מדינת ישראל נ' בוסקילא(עציר)
ואח'

לפני כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל המאשימה

נגד

הנאשמים

1. אשר חיים מסעוד בוסקילא,
על ידי באת כוחו עו"ד שרית גולן שטיינברג (מטעם הסניגוריה
הציבורית)
2. נתנאל ביטון, (עציר)
על ידי בא כוחו עו"ד שגיא מלח מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו, עפ"י הודייתם, בעבירה של **תקיפה כדי לגנוב דבר**, לפי סעיף 381 (א)(2) + 29 **לחוק העונשין**, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**). הודיית הנאשמים הייתה במסגרת הסדר טיעון אשר כלל את תיקונו של כתב האישום אך לא כלל הסכמות לעניין העונש אלא רק לעניין רכיב הפיצוי.

2. עיקר עובדות כתב האישום המתוקן - הנאשם 1 הינו יליד שנת 1996 והנאשם 2 הינו יליד שנת 1997. א.ק., ילידת 1986, הינה אזרחית הפיליפינים העובדת בישראל כמטפלת סיעודית (להלן: **המתלוננת**).

בתאריך 14.5.16 בשעה 17:45, פגשה המתלוננת חברה בגן השעשועים בשכונת נווה יוסף בחיפה וקיבלה לרשותה כספים במטבע זר אותם היתה אמורה להמיר למטבע ישראלי. המתלוננת קיבלה לרשותה \$1,055, 500 אירו ו 327 ₪ בתוך מעטפה. לאחר קבלת הכספים הלכה המתלוננת לעבר רחוב בר לב בחיפה כשהיא מחזיקה בידה את המעטפה ושקית אשפה.

אותה עת שהו הנאשמים בקרבת מקום והבחינו במתלוננת מחזיקה במעטפה. בסביבות השעה 17:51 עקבו הנאשמים אחר המתלוננת במטרה לתקוף אותה ולגנוב את הכספים. בהגיע המתלוננת בסמוך לרחוב בר לב 5 בחיפה, ניגשו הנאשמים אל המתלוננת מאחור ושאלו אותה האם אפשר לעזור לה להרים את שקית האשפה. המתלוננת הסתובבה לעבר הנאשמים והשיבה להם שאינה זקוקה לעזרה. בשלב זה חטף הנאשם 1 מידה של המתלוננת את המעטפה ונמלטו בריצה מהמקום כשהמעטפה ברשותם.

תסקירי שירות המבחן

3. התסקיר בעניינו של הנאשם 1 - הנאשם הינו בן 20, רווק, תושב חיפה, שאובחן כסובל מהפרעות קשב וריכוז ועבר בין מסגרות חינוכיות רבות. הנאשם סיים 12 שנות לימוד במגמה מקצועית והתגייס לצה"ל, אך בזמן פגישתו עם קצינת המבחן (וכן במועד הטיעונים לעונש - י.ל.) נפקד מהשירות. משפחתו מונה 5 ילדים, הוריו בהליכי פרידה ושניים מאחיו הסתבכו אף הם בפלילים. הנאשם מוכר לשירות מבחן לנוער וזאת על רקע צווי מבחן שהוטלו עליו במסגרת הליכים קודמים. בעבר, שולב הנאשם במספר קבוצות טיפוליות והוסטלים אך שיתוף הפעולה מצדו היה חלקי. הנאשם מסר, בהתייחס למעשיו, כי היה תחת השפעת אלכוהול ומזער את חלקו של שותפו (במסגרת הדיון שלאחר התסקיר "אשרר" את הודייתו בעובדות כתב האישום), הוסיף כי לא חשב על השלכות מעשיו וכעת הוא מבין את הפסול במעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה להתנהגות אימפולסיבית אלימה ותוקפנית ורכש לעצמו דפוסי התנהלות והתנהגות עבריינים. עוד צוין, כי ניכר שהשתלבותו בעבר בהליכים טיפוליים ועונשים קודמים לא הצליחו לסייע לו להימנע ממעשים פליליים. להערכת שירות המבחן, חרף המצג שהציג הנאשם בדבר רצונו לקיים אורח חיים נורמטיבי, הוא נעדר בשלב זה כוחות לשינוי ושיקום. בהתחשב בכל אלה העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות עבירות דומות בעתיד. שירות המבחן אומנם התרשם כי קיים צורך בטיפול, אך בהיעדר רצון מצד הנאשם ולנוכח הסיכון הנשקף ממנו והמאסר על תנאי בר ההפעלה שעומד לחובתו, לא הובאה המלצה טיפולית.

התסקיר בעניינו של הנאשם 2 - הנאשם בן 19, רווק, תושב חיפה, בן להורים גרושים השוהה במעצר בית אצל אמו, עמה מתגוררים שני אחיו שגם להם רקע פלילי. הנאשם אובחן כסובל מבעיות קשב וריכוז ועל רקע זה החליף מספר מסגרות חינוכיות. מגיל 13 החל להיות מעורב בפלילים ובגיל 17 נגזר עליו לראשונה עונש מאסר בן 10 חודשים בגין עבירות סמים, ממנו שוחרר בתאריך 2.12.15. בעבר, הקשר של הנאשם עם שירות המבחן לנוער אופיין בשיתוף פעולה חלקי והוא סירב להשתתף בתוכנית טיפולית שהוצעה לו. הנאשם מזער בפני שירות המבחן את מעשיו ומסר כי לא היה מודע לכוונתו של הנאשם 1 לחטוף את המעטפה ובה הכספים. אעיר, כי בדיון שלאחר הגשת התסקיר, חזר הנאשם בפניו על הודייתו בכל עובדות כתב האישום המתוקן ככתבו וכלשונו. שירות המבחן ציין כי הנאשם זומן לשתי בדיקות שתן אליהן לא התייצב. שירות המבחן התרשם מהנאשם כי מדובר במי שאינו מכיר בכשלים בהתנהגותו וקיימת אצלו נטייה להשליך את האחריות על גורמים חיצוניים מבלי לבחון באופן ביקורתי את בחירותיו והתנהלותו. להערכת שירות המבחן הנאשם פיתח דפוסי אישיות והתנהגות עבריינים ואנטי סוציאליים. בהתחשב באמור לעיל ובשים לב לכך שאך לאחרונה סיים לרצות עונש מאסר, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות ביצוע עבירות בעתיד. הנאשם שלל נזקקות טיפולית ומשכך התרשם שירות המבחן כי הנאשם יתקשה להיתרם מהליך טיפולי. בשקלול כל האמור לעיל לא בא שירות המבחן בהמלצה על חלופה טיפולית שיקומית.

טיעוני הצדדים לעונש ודברי הנאשמים

4. המאשימה הפנתה לחומרת המעשים שבוצעו על ידי הנאשמים ולהכרח להטיל ענישה משמעותית במקרים שכאלה. לשיטת המאשימה, מעשי הנאשמים, שבוצעו אך על רקע בצע כסף, לא נבעו מהחלטה ספונטנית אלא היו פרי תכנון ואלו בוצעו בשעות ערב מוקדמות בלב בעיר, דבר המלמד על תעוזה רבה. עוד לדעת המאשימה, נסיבה לחומרה נעוצה בזהות נפגעת העבירה שהינה אישה ממדינה זרה, שנתפסה ככל הנראה

בעיני הנאשמים כ"טרף קל". המאשימה הפנתה לנזק הנפשי והכספי שנגרם למתלוננת ולנזק שיכול היה להיגרם באירוע שכזה, שהינו בעל פוטנציאל להסלמה. המאשימה הפנתה לערכים החברתיים המוגנים בעבירות אלה, שהינם השמירה על קניינו של הפרט, פרטיותו, תחושת הביטחון האישי והפגיעה בזכות לשלמות הגוף. המאשימה סברה כי מתחם העונש הראוי, לשני הנאשמים, במקרה זה נע בין 6 ל 18 חודשי מאסר בפועל (נוסף למאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת- שהוסכם על הצדדים שיעמוד על סך של 3,000 ₪ לכל נאשם).

בהקשר לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, טענה המאשימה כי הרשעותיהם הקודמות של הנאשמים (ת/1 ות/3, בהתאמה), בשילוב התרשמות שירות המבחן מכל אחד מהנאשמים והעדר המלצות טיפוליות, מחייבות ענישה מחמירה שתכלול הטלת מאסר בפועל. בהקשר לכך הופנה בית המשפט לכך שהמאסר המותנה שריחף מעל ראשו של הנאשם 1 (ת/2); ועונש המאסר בפועל שהוטל על נאשם 2 (ממנו אך שוחרר לאחרונה), לא היה בהם כדי להרתיעם מהתנהגות עבריינית. המאשימה הפנתה לענישה התומכת בעמדתה, שעיקרה יובא בפרק הדיון.

5. טיעוני ב"כ הנאשם 1 - בהקשר לנסיבות האירוע, ציינה ב"כ הנאשם 1 כי משיכת המעטפה בוצעה מבלי שהיה מגע של ממש בין הנאשם 1 למתלוננת. בשים לב לעוצמתה הנמוכה של התקיפה נטען כי מתחם העונש הראוי נע ממאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. ב"כ הנאשם 1 אף הפנתה לפסיקה מגוונת שעיקרה ידון להלן.

עוד הפנתה ב"כ הנאשם לנתוניו האישיים של נאשם 1, וזאת כפי שנסקרו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן. בנוסף, ניתן דגש לכך כי מדובר במי שהודה, לקח אחריות על מעשיו וכן חסך את שמיעת עדות המתלוננת - שתפוצה בהתאם להסדר הטיעון. כן נטען, כי הטלת מאסר בפועל תביא לפליטת הנאשם 1 מהצבא, שזוהי המסגרת היחידה שיכולה להעניק לו סיכוי לקיים אורח חיים נורמטיבי. בהתחשב בכל אלה, נטען כי יש להשית על הנאשם 1 מאסר מותנה בלבד וזאת לאחר שנטען כי המאסר על תנאי הקיים בעניינו אינו חל - טענה שתידון להלן.

6. טיעוני ב"כ הנאשם 2 - גם ב"כ הנאשם 2 הפנה לכך כי מדובר באירוע שלא בוצע בתחום או במומחיות מיוחדת - הנאשמים היו גלויי פנים ולא הפעילו כל אלימות. בהתייחס לחלקו של הנאשם 2 - הודגש כי חלקו היה אף קטן מזה של הנאשם 1. לגבי המתחם לו טענה המאשימה, הפנה ב"כ הנאשם 2 את תשומת הלב כי מדובר במתחם המתאים לעבירת שוד (העבירה המקורית שיוחסה לנאשמים טרם תיקונו של כתב האישום). נטען בהקשר זה, כי המתחם הראוי נע ממאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר.

בהקשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם 2, נטען כי מדובר בצעיר בן 19 שהודה במעשיו מיד כשתוקן כתב האישום, גדל בתנאים מורכבים ודלים כמפורט בתסקיר ולמרות סביבתו הבעייתית אין לחובתו הרשעות בעבירות אלימות (למעט הרשעה בעבירת החזקת סכין/אגרופן). בהתחשב בכל אלה ובהגבלת החירות שכבר נגזרה עליו במסגרת הליכי המעצר נטען כי יש לגזור על הנאשם 2 עונש שנמצא ברף התחתון של המתחם לעיל.

7. בדברו בטרם העונש, הביע הנאשם 1 חרטה על המעשה וטען כי כרגע "נמצא בכיוון אחר" ומעוניין לסיים את שירותו הצבאי. אצין, כי הנאשם מסר כי הוא נפקד מהצבא ולשאלתי מדוע אינו מתייצב באופן מדי כמתחייב השיב שיעשה זאת לאחר יום כיפור (ישיבת הטיעונים לעונש התקיימה לפני יום כיפור).

הנאשם 2 מסר כי: **"עשיתי דבר פסול, טעות נוראית, אני מתבייש בעצמי. לא אחזור על כך ומצפה שבית המשפט יתחשב במצבי"**.

דיון והחלטה

8. העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריין יגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. תיקון 113 הגדיר את ההיררכיה בין שיקולי הענישה, וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בעוד שיקול ההלימה הוא שיקול גמולי; יתר השיקולים הינם שיקולים תועלתניים (ולהרחבה בהקשר זה ר' את מאמרו של כב' השופט עמי קובו, **"מבחן הולם למערכת המשפט"**, ירחון הסניגור ינואר 2014 עמ' 76).

9. קביעת העונש נעשית במספר שלבים. בשלב המקדמי יש לבחון באם מדובר בהרשעה בעבירה אחת או במספר עבירות. בענייננו, מדובר באירוע אחד ועבירה אחת. השלב הבא הוא שלב קביעת מתחם העונש ההולם. מדובר במתחם נורמטיבי-אובייקטיבי, כאשר לשם כך נלקחים במסגרת השיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה; (2) מדיניות הענישה הנהוגה; (3) נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המתחם מתייחס למקרה קונקרטי ולא ניתן לקבוע מראש מתחם על פי העבירה בלבד (ור' בנדון, לדוגמה, האמור ברע"פ 4088/13 **אחמד הדרי נ' מ"י**, 11.6.13; ע"פ 8641/12 **סעד נ' מ"י**, 5.8.13; ע"פ 1323/13 **חסן ואח' נ' מ"י**, 5.6.13).

10. באשר לערכים שנפגעו- הנאשמים, על רקע בצע כסף, התנהגו באופן בריוני עת פגעו בערכים מוגנים של שלמות הגוף, שלמות הרכוש, בטחון הציבור, והזכות להלך ברחובות העיר ללא מורא. אפנה בהקשר זה לרע"פ 2797/09 **חגי גולן נ' מ"י** 2.4.09 שם צוין כי: **"עבירות התקיפה לשם גניבה, ובמיוחד כאשר עבירות אלו מופנות כלפי החלש ותוך שימוש באלימות, הינן חמורות ביותר ויש בהן משום תופעה שיש לעקרה משורש"**. בענייננו, מידת הפגיעה בערכים החברתיים לעיל הינה בדרגה בינונית וזאת לנוכח נסיבות האירוע כפי שתוארו לעיל ונשוב אליהן להלן בדיון בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. בהקשר למדיניות הענישה הנהוגת- עיון בפסיקה אליה הפנו הצדדים, ובכלל, מעלה כי רמת הענישה בעבירה של תקיפה לשם גניבה הינה מגוונת ונגזרת בעיקר מטיב האירוע הקונקרטי. כך, בת.פ. (שלום ת"א) 30368-03-12 **מ"י נ' חאמד**, 7.6.12, אליו הפנתה המאשימה (אירוע בו נחטף טלפון לאחר שהנאשם היכה בצלעות המתלוננת), נגזרו 10 חודשי מאסר (צעיר נעדר עבר פלילי). מנגד, בת"פ (שלום רמלה) 6617-03-14 **מ"י נ' אבו חלתם**, 2.4.15, אליו הפנתה ההגנה (באותו מקרה מסר המתלונן לנאשם את

הטלפון הסלולארי, לבקשתו של האחרון לשם ביצוע שיחת טלפון, הנאשם דחף את המתלון ונמלט מהמקום) נקבע מתחם ענישה ממאסר על תנאי ועד ל 8 חודשי מאסר בפועל ונגזר מבחן, של"צ ומאסר על תנאי והכל על רקע הליך טיפולי בו היה מצוי הנאשם. עוד אפנה לת.פ (שלום פ"ת) 16626-03-13 מ"י נ' **סרי חג'אג'**, 30.9.13 - באותו מקרה הנאשם הורשע בשני מקרים של חטיפת תיק/טלפון שלוו באלימות (בנסיבות חמורות מעניינו); נקבע מתחם (לגבי כל אירוע) החל מעונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, תוך שצוין כי: **"יש ליתן את הדעת לפסק-דינו של בית-המשפט העליון . . בע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל (4.4.13) שם נקבע לעבירת שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, במקרה שבו מערער עם שניים נוספים תקפו את המתלון ואחד מהם ריסס לעברו תרסיס שגרם לכאבים בעיניו, המערער נפל ארצה ואז נטלו ממנו השלושה מכשיר טלפון וכ- 500 ₪, מתחם שבין שישה חודשי מאסר לבין שנתיים מאסר. בית-המשפט העליון קבע כי מדובר בעבירת שוד, שהיא עבירת אלימות קשה, אשר בוצעה ללא תכנון מוקדם, אלא באופן ספונטאני וללא שימוש בנשק תוך שלפגע נגרמו נזקים שאינם חמורים. עונשו של המערער באותו עניין, שהיה צעיר, הודה באשמה ונעדר עבר פלילי, הוקל ל- 20 חודשי מאסר בפועל, חלף 30 חודשי מאסר בפועל. בשים לב לקביעת מתחם שבין 6 ל- 24 חודשים בעבירת השוד בעניין פייסל לעיל, מובן הדבר שבמקרה דנן, של עבירות תקיפה לשם גניבה וגניבה, שהינן עבירות מסוג עוון, מובן הדבר שמתחם העונש ההולם צריך להיות נמוך יותר מהמתחם שנקבע בעניין פייסל. באופן דומה, מובן הדבר כי עונשו של הנאשם במקרה דנן צריך להיות נמוך באופן משמעותי מהעונש שנקבע בעניין פייסל..."**

12. לגבי הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה - מדובר בתקיפה לשם גניבה של עוברת אורח. לחובת הנאשמים אציין את הפעולה בצוותא; את נטילת הכסף שהיה ברשות המתלוננת ואת הסיטואציה הקשה והכוללת אליה נקלעה המתלוננת, שהינה, כזכור, עובדת זרה. מנגד, ניתן להפנות לכך כי לא נטען בכתב האישום שהאירוע היה פרי תכנון מוקדם ומעמיק משלא יוחסה לנאשמים עבירת קשירת קשר אלא מדובר מעשה המכונה "ספונטאני", בבחינת "ניצול שעת כושר"; האירוע לא התאפיין באכזריות; לא הופעלה בו אלימות ולא נגרמו נזקים גופניים למתלוננת.

13. **בהתחשב באמור לעיל, אני סבור כי מתחם העונש הראוי בנסיבות העניין נע בין 3 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.**

14. **אני סבור כי יש לסטות ממתחם זה, אם לחומרא משיקולי שלום הציבור ואם לקולא משיקולי שיקום.**

15. לעניין העונש שיושת על הנאשמים בתוך המתחם, יש להביא בחשבון את הנסיבות והנתונים (רשימה פתוחה) הקבועים בס' 40 יא', המונה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (שרובן נסיבות אישיות הנוגעות לנאשם, אך לא רק).

בהקשר זה יש להביא במסגרת השיקולים את גילם הצעיר יחסית של הנאשמים. שני הנאשמים נטלו אחריות על מעשיהם, היכו על חטא וחסכו זמן שיפוטי. כן התחשבתי בנסיבותיהם האישיות וברקע המשפחתי של הנאשמים כפי

שבאו לידי ביטוי בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני באי כוחם לעונש.

מנגד, יש להתחשב בהערכת שירות המבחן כי הנאשמים פיתחו דפוסי התנהגות עבריינית וכי נשקף מהם סיכון גבוה להישנות מעשים פוגעניים בעתיד. התחשבותי לחומרא גם בעברם של הנאשמים.

בהקשר האחרון - הנאשם 1 הועמד לדין פעמיים בבית המשפט לנוער - בשנת 2011 בגין גניבה (הוטלו עליו מבחן והתחייבות ללא הרשעה); ובשנת 2013 הועמד לדין בגין תגרה. בנוסף, בשנת 2013 הורשע בעבירות של התפרצות וגניבה ונדון למאסר על תנאי ורכיבי ענישה נוספים. המאסר על תנאי הינו לתקופה של חודשיים.

כאמור לעיל, ב"כ הנאשם 1 טענה כי המאסר על תנאי (שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון) אינו חל משום שהעבירה בה הורשע הנאשם (תקיפה לשם גניבה) אינה עבירת רכוש אלא עבירת אלימות. לחילופין, נטען, שיש מקום להאריך את התנאי. הטענה שהתנאי אינו בר הפעלה נדחת מכל וכל וטוב היה שלא היתה מועלית מלכתחילה. העבירה של תקיפה לשם גניבה הינה עבירה המשלבת הן רכיבים של עבירות אלימות והן של עבירות רכוש. משכך, התנאי חל ותקף (והשווה, בשינויים המחויבים, עם האמור ברע"פ 6352/12 **סעדה נ' מ"י**, 23.9.12).

כאמור, עולה מהתסקיר בעניינו של הנאשם 1, כי הוא סיגל לעצמו דפוסי התנהגות עברייניים ומסגרות בהן שהה בעבר, בחסות שירות המבחן, לא סייעו לו לשוב לדרך הישר. יש להצטער כי גם גיוסו לצבא לא "ייצב" את התנהגותו - הנאשם ביצע את המיוחס לו בעת שירותו הצבאי ולאחרונה הוא נפקד מהשירות הצבאי. לכן, הטענה כי השתתף מאסר תסיים בפועל את שירותו הצבאי אין לה על מה לסמוך. הנאשם, במעשיו, הוביל לסיום שירותו. זאת ועוד, אפנה לכך כי הנאשם מסר לשירות המבחן כי הוא מעוניין לסיים את שירותו הצבאי.

משכך, המסקנה, לצערי, היא כי אין מנוס מלהבהיר לנאשם 1 כי התוצאה של ביצוע עבירה פלילית חמורה (קל וחומר כאשר מאסר על תנאי מרחף מעל ראשו) הינה מאסר בפועל שתשקף את חומרת מעשיו ותבהיר לו כי מערכת המשפט אינה מתייחסת עוד בסובלנות (כפי שעשתה בעבר) למעשים כגון אלה.

לחובת נאשם 2 הרשעה משנת 2015 בעבירות קשירות קשר וסחר בסמים (מספר עבירות), בגין נדון בין היתר למאסר בפועל לתקופה בת 10 חודשים. הנאשם השתחרר ממאסרו לפני מספר חודשים. בנוסף, הועמד לדין בבית המשפט לנוער בעבירה של החזקת סכין ונדון (ללא הרשעה) לשל"צ והתחייבות. גם בהקשר לנאשם זה ציין שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות ביצוע עבירות בעתיד. עוד צוין, כי חרף ריצוי מאסר ממנו שוחרר לאחרונה, עולה כי הנאשם לא חווה את הסנקציה כמרתיעה ומציבת גבול. מדובר במי שעל פני הדברים פיתח דפוסי אישיות והתנהגות עברייניים ואנטי סוציאליים. לכן, לצערי, גם בעניינו של נאשם זה לא יהיה מנוס אלא מלהשית עליו עונש מאסר בפועל - רכיב גמולי והרתעתי שיהיה בו להבהיר לנאשם כי הפרת חוק, כבמקרה דנן, מובילה למאסר.

שקלתי באם יש לאבחן בין הנאשמים בהקשר לעונש. ואולם, בסופו של יום סבורני שאין לכך מקום. הגם שהנאשם 1 היה זה שנטל בפועל את המעטפה, שני הנאשמים ניגשו אל המתלוננת בעורמה ושאלו אותה באם זקוקה לעזרתם כדי שזו תסתובב אליהם, אז ניצלו את שעת הכושר למשיכת המעטפה מידה - מעשה שמטבע הדברים יכול להיות מבוצע ע"י אדם אחד.

16. לאור כלל השיקולים לעיל, אני משית על הנאשמים את העונשים הבאים.

17. על הנאשם מס' 1

- 17.1. 8 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 15.5.16 ועד ליום 21.6.16.
- 17.2. אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי שהוטל עליו במסגרת ת.פ (שלום נוער חיפה) 62818-12-13. מדובר במאסר על תנאי לתקופה של חודשיים (2 חודשים).
- 17.3. סה"כ ירצה הנאשם 10 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 15.5.16 ועד ליום 21.6.16.
- 17.4. בנוסף, אני מורה כי תקופת המאסר לעיל, תרוצה במצטבר לכל תקופת מאסר אותה מרצה הנאשם כיום (הובהר, כי הנאשם מרצה כיום מאסר שנגזר עליו במסגרת הצבאית).
- 17.5. הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 5 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.
- 17.6. הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.
- 17.7. פיצוי למתלוננת, כמסכם על הצדדים בהסדר הטיעון, על סך של 3,000 ₪. הפיצוי ישולם עד לתאריך 1.12.16. המאשימה תעביר למזכירות את פרטי המתלוננת תוך 14 יום מהיום.
- 17.8. קנס בסכום של 2,000 ₪, או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לתאריך 1.1.17.

18. על הנאשם מס' 2

- 18.1. 8 חודשי מאסר וזאת בניכוי ימי מעצרו מיום 15.5.16 ועד ליום 20.6.16.
- 18.2. הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 5 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.
- 18.3. הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים והתנאי

הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.

18.4. פיצוי למתלוננת, כמוסכם על הצדדים בהסדר הטיעון, בסכום של 3,000 ₪. הפיצוי ישולם
1.12.16. המאשימה תעביר למזכירות את פרטי המתלוננת תוך 14 יום מהיום. תשומת לב המזכירות
לבקשת הנאשם 2 כי הסכום אותו הפקיד במסגרת הליך המעצר (מ"ת 55219-05-16).

18.5. קנס בסכום של 2,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לתאריך 1.1.17.

הנאשם 2 יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון בתאריך 27.11.16 עד השעה 10:00, או על פי
החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל
האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

תנאי השחרור שנקבעו בעניינו של הנאשם 2, ימשיכו לחול עד התייצבותו למאסר.

19. זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס.

ניתן היום, ט' חשוון תשע"ז, 10 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.